

Låt försona er med Gud

Älskade Jesus, att Du skall kunna nå våra hjärtan och bli mer och mer verklig för oss. Att vi ser Dig mer och mer i ordet. Att vi kan förenas mer och mer med Dig i våra själar. Tack, älskade Fader, för att Du skall verka i våra liv när vi är i Ditt ord. Du längtar efter att vi skall komma närmare och närmare Dig. Du längtar efter att kunna hjälpa oss mer och mer, leda oss mer och mer, trösta oss mer och mer. Du längtar efter att vi skall vara en uppenbarelse av Kristuslivet, att vi skall vara sanna och äkta, Ditt folk, Dina barn.

Tack för att Din Ande verkar i oss. Tack för att Du skall verka här mitt ibland oss. Om Du inte är här och verkar, då är det förgäves. Vi kan inte förstå bibelordet om Du inte förklarar det för våra hjärtan. Vi behöver hjälp med allt, Fader, och Du har gjort det så att vi skall bli mer och mer förenade med Dig. Närmare Dig, Fader. Närmare, Gud, till Dig. Närmare Dig.

Tack, älskade Fader, för att Du är med oss och leder oss, talar med oss.

I Jesu namn. Amen.

Här på folkbibelskolan på tisdagskvällarna är vi i andra Korintierbrevet och vi skall börja med 5:e kapitlet. Jag älskar det här kapitlet.

Jag tror att Gud lägger en starkare och starkare längtan i oss efter honom men också efter vårt himmelska hem. Vi börjar och läser från vers 1: (Jag läser ur 1917-års bibelöversättning ifall du tycker texten inte är densamma i din Bibel.)

Ty vi vet, att om vår kroppshyddan, vår jordiska boning, nedbrytes, så har vi en byggnad, som kommer från Gud, en boning, som inte är gjord med händer, en evig boning i himmelen.

Därför suckar vi ju ock av längtan att få överkläda oss med vår himmelska hydda;

Jag har tänkt ibland på om det beror på att man blir äldre att man längtar efter att få överkläda sig med den himmelska hyddan, men jag tror inte att det beror på det. Jag tror att det beror på att ju mer man ser av Gud, av vår Fader, så kommer den längtan. Ju mer man ser av vårt hem så växer den här längtan. Det är märkligt att ju mer man ser av Gud och ju mer man upplever honom, ju hungrigare blir man och ju mer längtar man.

(Vers 3) ty har vi en gång iklätt oss denna, skall vi sedan inte komma att befinnas nakna.

Ja, vi som ännu lever här i kroppshyddan, vi suckar och är betungade, eftersom vi skulle vilja undgå att avkläda oss och i stället få överkläda oss, så att det som är dödligt blev uppslukat av livet.

Och den som har berett oss till just detta, det är Gud, som till en underpant har givit oss Anden.

Vi kommer aldrig att möta döden. Det behöver vi inte vara rädda för. Vi kommer att möta livet.

Så är vi då alltid vid gott mod. Vi vet väl, att vi är borta ifrån Herren, så länge vi är hemma i kroppen; ty vi vandrar här i tro och inte i åskådning.

Men vi är vid gott mod och skulle helst vilja flytta bort ifrån kroppen och komma hem till Herren.

Jag tror att ser man detta på rätt sätt, då kan man vara vid gott mod oberoende av vad som händer i kroppen. Man är fri ifrån dödsfruktan, fri från fruktan över huvud taget. Man vet att man är i Guds händer och man är här på jorden för att uppenbara Kristuslivet och ge en doft ifrån himlen och vet vart man är på väg och är trygg i det. Då skulle man ju helst vilja vara där fort. Paulus sade ju att det är mycket bättre för mig att få vara hos Herren. Men att bära frukt här på jorden, det ville han. Så känner man ju om man är trygg i att en dag är jag hos Herren. En dag är allt väl men här där jag är, har människor det inte väl och vad gör det då om jag är här lite längre, om Gud kan göra gott för andra människor genom den här lerkrukan. Då väljer man ju det.

Jag har alltid längtat till Gud sedan jag var liten. Men idag säger jag till Gud: Du har ju satt gränsen vid 120 år. Skulle Du behöva mig till jag blir 120 år, så säger jag JA. Nu tror jag att Jesus kommer innan, men i trygghet vad som väntar. Åren går ju fort och om man själv har blivit berörd av honom, då vill man att alla skall bli berörda och också kristna - människor som kommit till tro och inte fått en beröring av honom. Man vill vara ett redskap för att det skall bli så för alla. Gud vill beröra alla.

(Vers 9) Därför söker vi ock vår ära i att vara honom till behag, vare sig vi är hemma eller borta.

När vi ser på det här sättet blir våra liv annorlunda, för då ser man att varje livssituation, allt vad jag kommer i, kan vändas till att bli en lovsång. Det kan vändas till att vara Gud till behag. Där man förut har reagerat på ett mänskligt sätt, kan plötsligt vändas till att Gud får reagera. Det hände mig nyligen. Då visste jag bara: Det är det här som menas med seger. Det är när Jesus får ta över, där jag brukade ta över. Detta är seger att man ödmjukar sig.

Ty vi måste alla, sådana vi är, träda fram inför Kristi domstol, för att var och en skall få igen sitt jordelivs gärningar, alltefter som han har handlat, vare sig han har gjort gott eller ont.

Vi vet att vi får full förlåtelse för allt ont vi har bett Gud om förlåtelse för. Men om man fortsätter i det som är fel, så kommer det att bli en konsekvens också när vi kommer inför Gud. Jag tror att det skulle vara en sådan sorg. Det är inte för att man vill komma inför Gud i någon prestation att man varit en duktig och bra människa, det är inte alls så. Det är för att *Gud, Du gav allt. Du gjorde allt möjligt och jag älskar Dig, så att jag vill ha tagit emot det som Du har givit. Jag vill att nåden skall ha fått varit verksam. Jag vill att Ditt liv skall ha fått tagit gestalt. Jag älskar Dig för det Du har gjort för mig - ett gensvar på Guds kärlek.*

(Vers 11) Då vi alltså vet, vad det är att frukta Herren, söker vi att "vinna människor", men för Gud är det uppenbart, hurudana vi är; och jag hoppas, att det också är uppenbart för era samveten.

När vi fruktar Gud, då går allt egentligen ut på att vinna människor för Gud. Det är den längtan, eftersom jag själv har blivit vunnen vill jag att andra skall bli vunna. Så att varje människa jag ser, som inte är vunnen för honom, ser jag på med Guds ögon, med Guds kärlek att den här människan är inte vunnen för Gud och jag vill vara ledd av Anden. Inte flyga på människor eller hitta på något knasigt utan jag vill vara ledd av Dig, Gud, vad Du har för nycklar till den här människans hjärta.

(Vers 12) Vi vill nu ingalunda åter anbefalla oss själva hos er, men vi vill ge er en anledning att berömma er i fråga om oss, så att ni har något att svara dem som berömmar sig av utvärtes ting och inte av vad som är i hjärtat.

Det är människors frestelse egentligen att man berömmar sig av det som är stort på utsidan. Man vill vara bland häftiga människor, bland berömda människor. Får man vara med kändisar, är det jättebra. Helst vill man bli en kändis. Men Gud ser inte så, han ser vad som är på insidan, det ingen annan ser. Så om man söker Guds välbehag, då vet man att Gud ser bara till hjärtat, inte till det yttre. Man kan aldrig imponera på Gud med yttre saker men med sitt hjärta.

(Vers 13) Ty om vi har varit "från våra sinnen", så har det varit i Guds tjänst; om vi åter är vid lugn besinning, så är det er till godo.

Ty Kristi kärlek tvingar oss, eftersom vi tänker så: en har dött för alla, alltså har de alla dött.

Så vill Gud att vi skall se på människor. Alla människor vi möter, skall vi tänka: Jesus, Du dog för den här personen. Den är död från synden redan inför Dig. Du anklagar inte den här personen. Du bara längtar efter att den här personen skall försonas med Dig genom att lära känna Dig, Jesus. Så vill Gud att vi skall se på människor. Inte peka finger åt syndarna.

(Vers 15) Och han har dött för alla, på det att de som lever inte mer må leva för sig själva, utan lever för honom som har dött och uppstått för dem.

Vårt liv, det nya livet vi bär, är ett liv som tillhör honom. Vi är hans.

Allt ifrån denna tid vet vi därför för vår del inte av någon efter köttet. Och om vi än efter köttet hade lärt känna Kristus, så känner vi honom nu inte mer på det sättet.

Vi ser inte på människor på vanligt människovis utan vi ser på alla människor med Guds kärlek.

(Vers 17) Alltså, om någon är i Kristus, så är han en ny skapelse. Det gamla är förgånget; se, något nytt har kommit!

En helt ny skapelse är vi, när vi har tagit emot Jesus.

När Jesus uppenbarade sig den här natten 1974 för mig, frågade jag efteråt: Vad innebär det att vara kristen? Är det att jag läser Bibeln eller är det att jag går till kyrkan eller ... vad innebär det? Då sade Gud att det är en inre sak som händer i dig och som påverkar det yttre. Precis som en kvinna har ett ägg, som kan bli befruktat av en mans säd, så att det föds en ny fysisk människa, så har människan en inneboende ande, som är skapad att bli befruktad av min säd, som är Jesus. Och när en människa tar emot min säd, då föds en ny varelse, en evighetsvarelse, en som inte är fysisk och jordisk utan som är av evigheten.

Att bli kristen är att ta emot Guds säd och så födas på nytt, bli en helt ny människa som aldrig har funnits någon gång. Det är den här nya människan som finns i vår ande, som skall växa ut i vår själ, i vårt känsloliv, viljeliv, tankeliv, så att vi blir vårt rätta jag. Det är den nya människan som är skapad till Guds avbild. Då blir vi lika Jesus.

Den nya människan behöver näring. Den behöver liv från Gud för att växa. Den nya människan äter liv från Gud, precis som en baby får liv och näring genom mjölk, så får vi det genom Kristus. Man kan få det genom det skrivna ordet, genom bön och umgängelse med Gud. Den nya människan behöver hela tiden liv, annars försvagas den.

(Vers 18) Men alltsammans kommer från Gud, som har försonat oss med sig själv genom Kristus och givit åt oss försoningens ämbete.

Försoningens ämbete, det är det ämbete vi har att förmedla Guds kärlek på det sätt som Gud leder oss till. Så det är aldrig att rynka på näsan. Det är att tänka: Jesus, Du dog för alla. Så länge en människa andas, finns det hopp.

(Vers 19) Ty det var Gud, som i Kristus försonade världen med sig själv; han tillräknar inte människorna deras synder, och han har betrott oss med försoningens ord.

Han tillräknar inte människorna deras synder. Gud är inte åklagaren. Vem är åklagaren? Djävulen och han använder sig av människornas synder. Han älskar att människan är i synd för då är hon i mörker och där är djävulen också. Han vill plåga och skada Guds skapelse så mycket som han bara kan och så mycket som han hinner. Han blir mer och mer verksam för det står skrivet att han vet att hans tid är kort. Men Gud tillräknar inte människorna deras synder. Det är därför som det är så allvarligt om vi inte förlåter människor, för då ställer vi oss på djävulens sida. Det är viktigt att vi förlåter. *Förlåt oss våra skulder, såsom ock vi förlåta dem oss skyldiga äro.* De glada nyheterna hänger på förlåtelse.

(Vers 20) Å Kristi vägnar är vi alltså sändebud; det är Gud, som förmanar genom oss. Vi ber å Kristi vägnar: Låt försona er med Gud.

Låt försona er med Gud. Det är att ta emot Guds försoningsmedel Jesus Kristus.

(Vers 21) Den som inte visste av någon synd, honom har han för oss gjort till synd, på det att vi i honom må bli rättfärdighet från Gud.

Vad innebär det att Jesus blev gjord till synd?

Han blev skild från Gud. Det var att bli gjord till synd. Synden skiljer oss från Gud. I och med att Jesus bara gjorde rättfärdiga gärningar men trots det skiljdes från Gud, så blev han gjord till synd.

Att förenas med Gud är att bli gjord till rättfärdighet. Att få rätt förhållande med Gud och det förändras aldrig. Har vi en gång blivit rättfärdiggjorda genom tro på Jesus, då är vi rättfärdiggjorda även om vi är olydiga. Vi har barnskapets ställning. Det ändrar Gud inte hur dumma vi än är. Det är precis som föräldrar som får barn. Har man fått ett barn, då är det mitt barn och det är mitt barn hur dumt det än är. Hur olydigt det än är, så är det mitt barn. Även om jag fostrar mitt barn, så försvarar jag mitt barn och ställer upp för mitt barn, vad mitt barn än tar sig till. Det bara är så. Gud har lagt ner det i människan och i Gud är det ännu starkare. Så är vi en gång rättfärdiggjorda genom tro, då är vi förenade med Gud genom Jesu död och uppståndelse.

Att vara gjord till synd, det är att vara skild från Gud. Att vara gjord till rättfärdighet, det är att vara förenad med Gud. Vi blev förenade med Gud utan någon egen gärning. Endast genom Guds gärning. Vi bara tror på det han gjorde, så blir vi förenade med Gud och kommer för evigt att vara förenade med Gud. När vi en gång har blivit förenade med Gud i vår ande, så börjar något som heter helgelse. Det är att vår själ också skall förenas med Gud, så att min personlighet uppfylls av hans natur. Det är helgelse. Men vi skiljs inte mer från Gud.

Min Gud, min Gud, varför har Du övergivit mig, ropade Jesus på korset, för det var vad Gud gjorde för vår skull. Jesus visste varför. Varför ropade han då *varför?* Jo, för att varje människa skulle fråga sig varför. Varför övergav Gud Jesus?

När jag var i England en gång träffade jag en indier, som hade hört att Jesus ropade: Min Gud, min Gud, varför? Indiern ville veta varför och sade till mig: Då tog jag reda på varför och då blev jag frälst.

Varför övergav Fadern Jesus? För att vi skulle förenas med Gud. Vi kunde inte göra någon god gärning för vi hade inget att komma med. Vi var i synden. Så Gud gjorde verket. Vi får bara ta emot och bli hans barn, få rätt förhållande med Gud. Sedan får man fortsätta att ta emot.

Det är också genom tro att bli mer och mer avskild för Guds räkning. Helgelse betyder att bli avskild. Jag blir mer och mer i praktiken hans. Jag är hans, men jag blir mer och mer i praktiken hans. Då kommer vi att få uppleva att han är vår Pappa, även här på jorden. Att få uppleva att man faktiskt kan gå och hålla Gud i handen. Att det finns ett sådant liv. Enok hade ett sådant liv och rätt som det var så var Enok borta. Han gick hem med Gud. Jag tror att Enok är en bild på bruden. Att vandra så i umgängelse med Gud och en dag är bruden borta. Hon gick hem med sin brudgum. Tänk vilken dag.

När Gud tittade på Jesus, så såg Gud alla människors synd på honom. Varför Jesus svettades blod, det var för att han blev skild ifrån Gud. Så Gud tittade på Jesus och såg alla människors synder på honom. Därför behagade det Gud att slå sin älskade Son med syndens straff för att han skulle slippa slå en enda människa. Gud vill inte straffa en enda människa. Så han lade alla människors straff på Sonen. Det är enormt. För att göra omintet åklagarens makt, så att vi skulle få vara helt fria, vara barn och kunna ropa Pappa, Fader. Och när vi har varit olydiga, då säger vi: Förlåt mig. Då är han trofast och rättfärdig, så han förlåter oss alla våra synder och renar oss från all orättfärdighet.

Allt vi har smutsat ner oss med, det renar han oss ifrån. Gud är så god och djävulen har ingen makt, där det inte finns någon lag. En åklagare kan inte utöva någonting på ett rätt sätt om det inte finns något att döma. Vi står inte under lagen. Vi står under nåden. Men vi uppfyller lagen när vi vandrar efter Anden men vi står inte under lagen. Därför är djävulen helt avvärpnad i och med nåden för vi står inte under lagen.

Det står att vi har en överstepräst som sitter och ber för oss. Vad ber han för något? När anklagelserna mot oss kommer, då säger han bara så här: Försonad. Försonad. Försonad. Han ber inga långa böner för i och med att han säger Försonad, då är det klart. Då behövs inget mer. Då är vi fria till ande, själ och kropp. Men fienden utnyttjar vårt känsloliv, våra sår i våra själar men Gud vill föra oss in i full upprättelse.

Jag hör Gud säga och det är en tröst för mig. Han säger så här: Upprättelse kommer och du skall få se min härlighet. Jag hörde detta i morse och då tänkte jag: Vad är Din härlighet? Jo, det är Du själv. Det är Dina gärningar som är Din härlighet. När vi får se Jesus vara verksam, så är det Guds härlighet. Det är Jesus Kristus, vår räddning.

Vi behöver bara tro på honom och när fienden anklagar oss, kan man faktiskt säga: Jag har aldrig syndat för att min nya natur har aldrig syndat. Den nya skapelsen kan nämligen inte synda. Det står om det i 1 Joh. 3:9: *Var och en som är född av Gud, han gör icke synd, ty Guds säd förblir i honom; han kan icke synda, eftersom han är född av Gud.*

Man kan inte synda men det vet vi ju att vi kan. Det är när vi lever vårt gamla liv, då kan vi bara synda. Vår gamla natur kan inte göra någonting annat än att synda. Det enda den har åstadkommit är det som inte är tillräckligt gott för Gud. Men vår nya natur kan inte synda. Så när fienden anklagar mig: Kommer du ihåg ...? Det har aldrig hänt, svarar jag. Det har aldrig

hänt, för det har det inte i min nya natur och den som djävulen anklagar, den är ju död. Det är bortkastad tid att hålla på att tjata på en som har dött. Och den nya går inte att anklaga för det finns ingen lag över den nya människan. Det finns bara nåd och sanning. Gud har gjort det så vist så vi är fria.

Vi behöver se att djävulen är besegrad. Gud sade till honom: Du skall få äta stoft, alltså det är kött. När den siste Adam kom, Jesus Kristus, och avslutade Adamsläktet, den gamla naturen, då band han djävulen till den gamla naturen, till köttet, till stoftet. Ungefär som en råtta som fastnar i en råttfälla, så slog den igen på djävulen att vara kvar i mörkret, i köttet. Vägen ut var omöjlig. Men vi slapp ut. Vi är redan himmelsfarna egentligen och det livet som vi har fått, är inte i den gamla Adam för det är avslutat, det är i Kristus. Så fienden har ingenting med våra liv att göra. Det vill Gud att vi skall se och sätta stopp för den gamle ormen i våra liv för han jagar oss så mycket han kan. Underbart sedan att sätta stopp i andra människors liv. Det blir triumfen.

Gud lider mer än vad vi någon gång kan fatta, när han ser att djävulen slår dig och du inte ser vilka vapen som finns och vilken möjlighet du har att sparka ut honom. Gud längtar efter att vi skall förstå vad Gud har gjort på Golgata och hur fruktansvärd synden är.

Vi läser sista versen en gång till:

(Vers 21) Den som inte visste av någon synd, honom har han för oss gjort till synd, på det att vi i honom må bli rättfärdighet från Gud.

Vi är Guds rättfärdighet på jorden!

Vi tackar Dig, Fader, att Du ger ljus i våra hjärtan så att vi skall kunna gå in i det som Du redan har förberett, på samma sätt som Israel skulle tåga in i löfteslandet och mötte så mycket motstånd, så vill vi tåga in i vårt löftesland, Jesus Kristus, för alla Guds löften så många de är har fått sitt Ja i honom. Därför är Jesus vårt löftesland. Vi vill tåga in och förbli i honom och öppna våra liv så att han kan förbli i oss och att vi blir totalt förenade och få uppleva den nåd och den frid som är tillgänglig. Nåd och frid föröke sig, bad Paulus alltid och det ber jag också att vi skall få mer och mer ljus så att vi kan tillgodogöra oss Din godhet och Ditt liv mer och mer.

Tack, älskade Fader. I Jesu namn. Amen.